

REJESTR DOTYCZY:

ELTER Edmund ps.aut. "Romanus"

s/c i

z d.

* 14 listop. 1887 Zegrzynku p. Płockiem

..... w

POLSKA

kraj:

+ 27 sierp. 1955 w Rzymie

kraj: ITALIA

pochowany:

nr grobu:

Nr rejestracyjny

238 55

Nota zamieszczona:

w tomie II
części pierwsza

Indeks

DUCHOWNI/rzym.kat. S.J./

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

U w a g i :

Nota:

Przypisy:

Źródła i bibliografia:

Ostatnie Wiadomości • 1955 - wspomnienie
Rocznik Polonii tom VI - nekrologia

znak rozpoznawczy

122/VI/

EDMUND ELTER, T.J., ks., dr filoz. i teol., osobisty sekr. generała Zakonu
Jezuitów — ks. Ledóchowskiego, prowincjał prowincji poznańskiej o.o. jezuitów,
prof. uniwersytetu gregoriańskiego, publicysta, ostatnio sekretarz wydawnictwa
„Sacra Polonia Milenium”: ur. 14.11.1887 w Zegrzynku ziemi płockiej, zmarł
w Rzymie 27 sierpnia 1955 roku.

Zgon śp. Ojca Edmunda Eltera

27.8 zmarł w Rzymie — prawie nagle — po chorobie płuc i serca Ojciec Edmund Elter, ostatnio sekretarz Millenium, znany pisarz, profesor na Uniwersytecie Gregorianum, autor wielu artykułów i prac.

Uroczystości pogrzebowe odprawił ks. Arcbp Gawlina 29.8 w kaplicy Uniwersytetu Gregorianum. Obecni byli O. Asystent Generalny Preseren (z ramienia Generala), przełożeni instytutów jezuickich, ks. rektor Semkowski, o. Gen. Mix, ks. prał. Meysztowicz, O. Szczurecki, liczne reprezentacje polskich Sióstr.

O. Elter urodził się 14 listopada 1887 w Zegrzynku pod Płockiem. Szkoły średnie ukończył w Warszawie, a w 18-tym roku życia wstąpił do zakonu Jezuitów, przyjęty przez ówczesnego prowincjała O. Włodzimierza Ledóchowskiego. Nowicjat ukończył w Starej Wsi, a filozofię w Nowym Sączu, teologię w Krakowie i w Dziedzicach, gdzie otrzymał święcenia kapłańskie w r. 1916. W latach 1919 — 20 studiował prawo międzynarodowe w Warszawie, od r. 1921 filozofię w Rzymie na Gregorianum i zagadnienia społeczne w Paryżu. Następnie jest wykładowcą etyki i socjologii w Nowym Sączu, profesorem w Seminarium Duchownym w Poznaniu (w latach 1925 — 26), profesorem etyki w Gregorianum w Rzymie aż do r. 1932. Tu pisze swe główne dzieło „Compendium philosophiae moralis”, które doczekało się 3 wydań. Tu studiuje w archiwach i w bibliotekach.

Wyczerpany fizycznie wraca do Polski, jest spowiednikiem przy kościele jezuickim w Warszawie, rekolekcjonistą, Ojcem Duchownym nowego Domu na Rakowieckiej (od r. 1936). Tu też organizuje ogólnopolski Zjazd Rekolekcjonistów i zaczyna redagować „Myśl Rekolekcyjną”. Podczas wojny współpracuje w różnych poczynaniach Polski Podziemnej, jako łącznik. Od r. 1941 jest wiceprowincjałem, a od r. 1949 prowincjałem prowincji wielkopolskiej. W r. 1950 zostaje wezwany do Rzymu — tu zostaje Ojcem Duchownym Kolegium Polskiego. Ale stan zdrowia zmusza go do porzucenia tej pracy.

Odtąd mieszka w Uniwersytecie Gregorianum, poświęca się pracy pisarskiej (artykuły w „Życiu” pod pseudonimem Romanus — dawniej był współpracownikiem „Przeglądu Powszechnego”) i wyklada na kursie w Instytucie Nauk Społecznych.

Ostatnio również gorliwie współpracuje z Millenium, jest jego sekretarzem i jakoby duchem całego wydawnictwa. Do ostatniej chwili mimo choroby pracuje, odwiedza archiwa i biblioteki, aż wyczerpany fizycznie kładzie się do łóżka i po 2 dniach kończy swe pracowite życie.